

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Cu duhul mângâierii Îmi acopăr locul coborârii cuvântului Meu din zilele acestea și Îmi înviorez și Îmi trezesc la lucru sfânt poporul care stă înaintea Mea, sub povața Mea, sub facerea Mea în grădinile Mele cu el, grădinile slavei, căci trebuie să am cu cine să grăiesc pe pământ dacă Mi-am făcut cale ca să vin. Vin pe pământ cuvânt de facere, de naștere din nou a lumii și lucrez pentru înnoirea a toate, căci scris este pentru sfârșit de timp între Mine și Tatăl: *«Noi le facem pe toate!»*. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos și sunt Mângâietorul celor ce cred în Mine și Mă au de Dumnezeu al lor și cer de la Mine ceea ce trebuie cărării lor cu Dumnezeu. Sunt cu mama Mea Fecioara în zi de serbare pentru ea și Ne așezăm cuvânt pentru cei ce Ne cunosc coborârea, și apoi Ne împărțim celor ce Ne așteaptă de pe pământ prin acest izvor de cuvânt. Credința rugăciunii, această putere face minuni și semne mari pe pământ prin cei ce cred așa. Credința strigării spre Dumnezeu, Cel ce poate da celor ce-I cer Lui, această putere trebuie învățată de la Dumnezeu, nu de la om, căci omul nădăjduiește numai pentru cele de jos când Îi cere Domnului pentru el. Credința însă îi dă omului pe cele cerute de el de la Domnul, dar această credință trebuie povățuită, ca să aibă ea rod și pentru cer, nu numai pentru cele pentru pământ cerute.

Se duc oameni îndurerați, se duc și fac drum lung și pași mulți până la locul unde se poartă ei ca să mijlocească cu rugăciune la o icoană, la un preot vestit pentru darurile lui, și aceia se umilesc dacă se duc, iar umilința lor le întărește duhul rugăciunii, credința rugăciunii lor și credința în cel ce rostește rugăciuni pentru ei, iar credința lor împlinește rugăciunea lor. Dar dacă ar fi ei aproape de locul unde călătoresc cu arsură de suflet în ei, ar păli focul din inima lor, n-ar mai arde de credință dorul și pasul lor cel călător.

Călătoresc mulți spre locuri sfințite de sfinți, spre locuri de rugăciune ca să ceară de la Dumnezeu ajutor pentru nevoile lor de pe pământ, și puțini din ei au iubire de Dumnezeu cu împlinirea vieții lor plăcută Domnului. Mă umilesc Eu, Domnul, Mă umilesc pentru fiecare și le dau după credința lor, după umilința în care îi aduc necazurile faptelor lor din viață, căci faptele omului îi atrag lui necazuri fel de fel. Omul învață mai mult la bătrânețe, când îl ajunge durerea pentru faptele care i-au strâns lui durere, iar dacă ar mai fi odată să fie tânăr n-ar mai face relele tinereții, căci ar avea minte. Trebuie însă să învețe el credința rugăciunii, căci durerile îl învață pe om, așa cum pe împăratul David l-au învățat durerile și spunea el adesea Domnului: *«Nu pomeni, Doamne, păcatele tinereților mele și nu mă părăsi pe mine la vremea neputinței mele!»*. O, așa se ruga cel trecut prin viață și prin păcat, și cu durere se ruga, iar rugăciunea cea plină de umilința durerii Îl umilește pe Domnul și Se apleacă după cel durut și pune mângâierea rugăciunii peste el și aduce lui apoi alin.

Vă învăț pe voi, fiilor ascultători de Dumnezeu, fii ai cuvântului Meu cel de azi, că voiesc să ia de la voi mulți învățătura Mea, și s-o găsească pentru ca s-o ia. Rugăciunea trebuie trăită, măi fiilor, iar împlinirii ei îi trebuie credință. Cea mai dulce bucurie a Mea este să-l văd pe cel rugător că știe să Mă bucure cu rugăciunea lui, cu felul ei, cu aluatul ei, că mulți Mă apleacă prea greu ca să le fac pe plac și ca să le dau ceea ce nu folosește sufletului lor, ci numai vieții lor de pe pământ. Omului îi trebuie rugăciune pentru iertare de toate păcatele lui, cu care M-a îndurerat și M-a pus pe cruce, căci pentru toate păcatele oamenilor de până atunci și de după aceea am fost Eu pus pe cruce atunci. De păcat am fost pus pe cruce, dar câți se înfioară pentru păcatul lor pentru care Eu, Domnul, am fost înțepat, am fost batjocorit la moarte pe cruce și la chin batjocoritor din partea celor ce au împlinit această Scriptură atunci?

O, fiilor, trebuie trăită rugăciunea și trebuie să se roage cu adevărat cei ce se strâng spre rugăciune. Dacă rugăciunea este trăită, se vede apoi împlinită înfățișarea ei prin împlinirea ei, dar mai întâi de orice fel de rugăciune trebuie să se roage omul mult și mereu pentru iertarea păcatelor lui.

O, dacă glasul rugătorului nu-i ține treji și vii pe cei ce aud cuvântul rugii lui, atunci cel rugător nu este atent pentru cei lângă el adunați spre rugăciune. O, altfel s-ar sui la cer și ar veni înapoi împlinirea rugăciunii trăite de către cei ce o rostesc pe ea din carte. Felul cum este rostită rugăciunea aduce sau nu împlinirea ei. Slujitorul care nu are toată grija să fie pătrunzătoare și trăită de toți rugăciunea rostită de el, acela nu are grijă de Dumnezeu în clipa rugăciunii și nici de cei ce vin să se înfățișeze Domnului prin mijlocirea lui. Rugăciunea cea trăită spre Dumnezeu stârnește inima și lacrima și fiorul întâlnirii cu Domnul a celor rugători, iar altfel ea este seacă, și tot așa are și rod, rod sec, inimă în care nu a trăit rugăciunea. O, dacă vremea rugăciunii nu aduce descoperiri de sus pentru suflet și părtășie cu sfinții și cu cele ce nu se văd, atunci ea n-a trecut hotarul spre locul unde caută ea, iar vremea rugăciunii nu este răscumpărată, nu rămâne pe vecii și nu duce în vecii pe om.

O, dacă omul ar trăi rugăciunea cea pentru sufletul lui, ar fi altfel omul. Cel ce este în închisoare se culcă îndurerat când adoarme și se scoală din somn tot îndurerat și se vede mereu închis și că nu este liber și că este departe de ai săi de pe pământ, și așteaptă cu durere să vină ziua să fie eliberat și nădăjduiește îndurerat mereu. O, așa ar fi să fie și omul, și ar fi să-l doară mereu pentru păcatele care-l țin rob sub ele, căci păcatul este adevărata închisoare a omului, robia amăgitoare a vieții lui, a mersului lui spre acasă.

Păcatul este depărtarea omului de Părintele lui, de Mântuitorul lui, Care îl știe pe om închis de diavol sub păcat. Ar fi să fie îndurerat omul ori de câte ori se culcă și se scoală și știe că are peste viața lui păcatul în care a fost și în care este. Pentru iertarea lui ar fi să se roage omul cel mai mult, cel mai durut, căci omul este mult păcătos, iar păcatul îi aduce rodul lui, și numai apoi se duce omul spre locuri sfințite de sfinți ca să ceară de la Domnul și de la sfinți ajutor și mijlocire peste necazurile lui cele de la păcat.

O, de închisoare omul vrea să scape, dar de păcat nu prea vrea. El se mângâie cu păcatul, săracul. Ar fi să se mângâie și cu durerea cea de la păcat, căci Domnul este drept cu omul, dar omul nu s-a deprins cu dreptatea cea pentru toate, și aleargă el la locuri de rugăciune, la icoane vestite pentru facere de minuni și caută ajutor peste neputințele lui și se umilește și cere și primește, căci Eu, Domnul, Mă umilesc mult, după umilința în care îl aduc pe om necazurile lui.

Mi-e milă de om. El vrea de la Mine multă milă și se apleacă și-Mi cere să-i dau. Atâta doar are el nevoie de Mine. Ce să-i fac dacă altfel n-a învățat să facă și să poată? Cine să-l învețe să-i fie și lui milă de Mine, să-Mi dea și el ce-i cer? Îi cer iubire de Dumnezeu, îi cer omului binele lui, statul lui cu Dumnezeu și statul Domnului cu el, în trup și în loc sfințit de el, dar el nu știe cum să îplinească aceasta. Știu însă cei ce vin și se dau Mie de ajutor, și aceștia nu trebuie să se învețe cu Dumnezeu, ci trebuie să-I lucreze Lui, așteptându-L să vină, așteptându-L mereu, și trebuie să-L iubească așa, așteptându-L pe El, căci dacă nu-L iubesc, nu-L lucrează și nu-L așteaptă. O, cine este cel ce stă degeaba când știe că este să vină la el cineva mare? O, popor al cuvântului Meu cel de azi, o, fiilor, așa să fiți voi, așa să lucrați când știți că vin la voi mereu și că vă sunt Stăpân, și așa să Mă așteptați, lucrându-Mi Mie. O, așa să lucrați dacă v-ați aplecat să fiți ai Mei, lângă Mine și cu Mine la greul Meu cel de azi pentru înnoirea a toate. Frumosul și curatul, pe care le lucrați voi înaintea Mea peste toate cu voi, acestea sfințesc totul, acestea Îmi pregătesc Mie locaș și stat cu omul pe pământ, și iată, nu știu aceasta cei ce aleargă după locuri sfinte. O, nu locurile sfințesc, ci oamenii sfinți sfințesc locurile sfinte, păstrându-le apoi așa și păs-trându-se ei pentru ele sfinți, ca să poată să fie Domnul cu oamenii pe pământ, căci Eu numai pe locuri curățate și sfințite și păstrate curate și sfinte, numai acolo pot să locuiesc, și pot cu cei ce se curățesc și se sfințesc și priveghează așa și păstrează așa pentru Domnul locurile sfințite de

ei. O, cine știe să înțeleagă așa puterea locurilor sfințite? Cine mai este pe pământ cel ce așteaptă așa pe Domnul?

O, mamă Fecioară, mama Mea scumpă, e ziua ta de pomenire în această zi. Am așezat pe masa poporului Meu învățătură pentru credința rugăciunii, mamă. Tu ești chezașă la Dumnezeu pentru cei ce Mă slăvesc cu dor și cu laudă înaltă până la cer, mamă. O, așa te-ai arătat tu atunci, în ziua aceasta în văzduhul bisericii Vlahernei, când ceată mare de creștini laudau pe Domnul în zi de duminică și privegheau înaintea cerului pentru viața lor cu Dumnezeu, iar tu ai stat în văzduhul bisericii deasupra lor cu slavă înconjurată și ți-ai întins omoforul peste ei, iar cel ce te-a văzut atunci în văzduh, nebunul de dragoste de Dumnezeu și de sfinții lui, a trezit el spre această descoperire pe ucenicul său și l-a întrebat: „*Vezi, oare, tu pe Împărăteasa, Maica Domnului, stând în slavă și acoperind sub omoforul ei poporul adunat?*”. „*Văd, o, văd, părinte, văd, și mă prinde spaima de această arătare acum, aici*”. Așa i-a răspuns ucenicul cel credincios părintelui său cel minunat în iubire și în rugăciune.

Sărbătorim acum această zi atunci trăită de cei mulți din Vlaherne, și te dau cuvânt de povăț peste cei ce iubesc pe Domnul, mamă. Are nevoie de învățătură din cer cel credincios, așa cum au avut nevoie de arătarea preaslăvită a ta cei din vremea aceea, când tu te-ai arătat lor în văzduhul bisericii, după ce ei au slăvit pe Domnul toată noaptea aceea, mamă. O, de-ar ști și ei, cei ce Ne laudă cu rugăciune și cu cântări, de-ar ști și ei să Ne dea și ei mângâierea care Ne poate mângâia pe Noi, o, mamă!

— *Iubirea Ta, Doamne și Fiule scump al meu, e mult s-o înțeleagă omul cel neînvățat de Tine din cer pe pământ. O, e tot o lacrimă cerul de sfinți după iubire de pe pământ spre cei din cer.*

Nu mai păstrează nimeni locurile curate pentru Tine și pentru sfinți, Doamne. Toate sunt ale oamenilor, care sunt peste tot. Slujitorii din locurile sfințite nu au trăire sfântă, iar cei ce merg spre locurile acelea pentru închinare, nu știu aceștia durerea aceasta a cerului de la cei ce stau și stăpânesc peste locuri sfințite, fără ca ei să se sfințească pentru ele și să stea sfinți pe ele. O, nu mai avem locuri sfințite pentru Noi, Fiule scump. Ne umilim mult, căci omul ne cere pentru el peste tot, iar pentru noi cu el nu Ne mai cere omul.

Am stat în văzduh în biserică din Vlaherne atunci și m-am arătat semn ceresc peste cei adunați la cântare de slavă, și am întins apoi peste ei omoforul meu, ca mulțumire pentru slava adusă nouă în zi de duminică, zi de adunare a lor sub numele Tău, dar oamenii nu se sfințesc pentru Tine, o, Doamne. De atunci stă această zi de sărbătoare scrisă în biserică și pomenită ea de cei slăvitori, dar dacă și cu fapta lor ar slăvi ei pe Domnul, atunci ar fi întregă iubirea lor și adevărat graiul slăvirii lor și jertfa inimii lor.

Stă diavolul cu capcana desfăcută larg peste tot pe unde poate să-i cadă pe oameni sub păcatul părerii de sine, ca să nu poată coborî peste ei daruri de la Dumnezeu, așa cum purta daruri și descoperiri prin dar cel ce m-a văzut pe mine în văzduhul bisericii și m-a mărturisit atunci ucenicului său și i-a deschis acestuia ochii ca să vadă arătarea cerească. Omul se bucură să fie grăit de bine de Dumnezeu și de oameni și se bucură să fie mângâiat și laudat, dar se întristează când este grăit de rău, o, Doamne. O, nu știe omul ce este bine pentru el, Fiule scump. Numai cât îl vorbește pe cineva de bine, numai cât îi spune cineva partea lui cea bună, fie lui, fie altuia cele despre el bune, gata și diavolul se pregătește să-l pice cumva, să-l păteze cumva pe acela cu părerea de sine, să-l piște de inimă, să-i strice umiliința și aplecarea și puterea lui cea bună, și numai ce-l vezi pe acesta că-și schimbă umiliința și frumusețea ei cea de sus, aplecarea inimii și blândețea ei și smerenia faptelor lui.

O, Fiule scump Iisus al meu, dacă rugăciunea celor adunați înaintea Ta nu aduce ea descoperiri cerești peste ei, e slabă, e mică rugăciunea lor și nu se face ea minune peste ei. Trebuie glas de rugăciune, Fiule scump. Trebuie inimă aprinsă pentru Tine și duioșie multă în ea, iar credința rugăciunii trebuie să-i cuprindă cu putere pe cei rugători. Trebuie slujitori tari pentru

glasul rugăciunii bisericii, căci trebuie Tu să vii acum cu cele din urmă împliniri ale împărăției Tale cu oamenii, Fiule scump, și trebuie cerute acestea, și de pe pământ trebuie să vină glasuri rugătoare cu fierbinte strigare, cu duioasă chemare ca să vii. N-ar mai trebui să se audă altfel de grăiri de rugăciune spre cer de la cei fierbinte rugători, decât glasuri care să Te cheme pe Tine să vii și să-Ți întetești venirea și să-Ți întărești împărăția Ta cu ei, o, Doamne Împărat peste făpturi. O, cine Te mai cheamă să vii? Cine cu adevărat știe ce este venirea Ta, Fiule scump, Care vii? E vremea să vii, și de aceea vii și tot mereu vii. Ne punem nădejdea în fiii cuvântului Tău cel de azi, coborât peste ei din gura Ta pentru pregătirea lor cea mare înaintea Ta, pentru statul lor cu Tine pe pământ înaintea Ta, o, Doamne scump. Să învețe fiii poporului cuvântului Tău glasul cel dulce al cuvântului rugăciunii lor spre Tine, Doamne, și toți să stea cuprinși sub glas de rugăciune rugătoare cu foc, cu inimi aprinse, o, Doamne. Credința rugăciunii Te va aduce, și apoi ea îl va aduce pe om la Tine, va aduce venirea omului, și venirea Ta apoi, o, Fiule scump, Care aștepti să vii și să fii cu oamenii pe pământ.

Bindecuvintez mereu înaintea Ta pământul român pentru slava Ta de pe el, o, Doamne. Păstrează-l și ocrotește-l mereu și slăvește-Te din el peste pământ și scrie-Te biruitor de pe acest tron, și munte de slavă să-l arăți pe el peste pământ. Eu așa aștept, eu așa Te aștept, de pe vatra neamului român să stai Mântuitor și biruitor cu împărăția Ta, și toiag de cârmuire să Te faci peste neamuri. Și acum Îți dau loc cu cuvântul Tău cel scump, căci Tu ești Fiul Tatălui și ești Cuvântul Lui, o, scumpul meu Fiu Iisus, și ai de la Tatăl cuvântul și îl împlinești pe el, și Te faci semănător, o, Doamne scump, și crește rodul lui, căci ce este scris vine spre arătare, o, Fiule scump. Amin.

— E mult cuvântul Meu peste poporul cuvântului Meu, o, mamă. Mă mângâi când îi pot grăi lui, când am cu cine să-Mi grăiesc cuvântul.

O, să Mă mângâi și tu, măi poporul Meu, și să stai cu Mine de vorbă, fiule, că n-am cui să-i mai grăiesc pe pământ, căci omul grăiește ca el, nu ca Dumnezeu, și nu-i place lui să grăiască Domnul cu el, căci el are gura deprinsă cu deșertăciuni și miroase urât cuvântul gurii lui, după cum și învață el învățatură urât mirositoare de pe pământ, de la deșertăciunea cea de pe pământ. Și precum ceea ce mănâncă omul cu gura iese apoi prin dos din trupul lui și miroase urât și strică mirosul din jur, tot la fel, ceea ce culege el cu mintea și cu inima mult și fără de măsură, iese apoi prin graiul gurii lui, prin suflarea gurii lui cu multul și miroase urât și face urât peste mulți în jur, și nu poate Domnul sta lângă gura omului cu vorbire goală, vorbire ca pe pământ.

Să Mă mângâi cu tine, măi poporul Meu, căci cuvântul Meu te învață să ai minte și grăire ca a Mea, și să-Mi dai mângâiere, și să-Mi dai glas dulce de rugăciune cu strigare înaintea Mea, ca să vin cu multul Meu cuvânt și să-l așez peste pământ, căci dacă n-aș avea cui să-i grăiesc cuvântul Meu cel de azi, cum M-aș mai așeza Eu în zilele acestea cuvânt peste pământ?

O, păstrează-te în cer cu statul tău înaintea Mea, poporul Meu, că pe pământ nu e de stat, și e de sfințit pământul cu cuvântul Meu cel mult, și Mă bucur când te văd cum faci pentru Mine și pentru tine frumos și tot mai frumos peste tot pe locurile Mele cu tine și cum împodobești tu pentru slava Mea cu tine tot mai slăvit pământul pe care ți l-am dat să-l faci sfânt pentru Domnul tău și pentru tine cu El pe pământ acum, la sfârșit de timp.

Iată, bindecuvintez de sus și de jos toată dăruirea ta, toată dragostea ta, și cu dragostea toată să le lucrezi pe toate înaintea Mea, pentru slava Mea să le lucrez, căci tu, fiule, ești poporul ca-re așteaptă pe Domnul, care-L primește pe El, și-I dai stat cu tine Domnului și sărbătoare și casă cu tine pe pământ, căci Eu vin cu sfinții la tine, iar tu Îmi dai sălaş Mie și lor în mijlocul tău.

Eu, Domnul, bindecuvintez toată pregătirea ta cea înaintea Mea gătită și vin la tine și petrec cu tine, poporul Meu de azi al cuvântului Meu, iar slava aceasta o vei vedea curând, curând și te vei bucura mult de ea, o, fiule, și vei fi tu bucuria Mea, și va fi ea acum și pe vecii mângâierea Mea și a ta. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2012

